TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 3. martā *

Lieta C-472/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 7. novembrī un Tiesā reģistrēts 2003. gada 12. novembrī, tiesvedībā

Staatssecretaris van Financiën

pret

Arthur Andersen & Co. Accountants c.s.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), N. Kolnerika [*N. Colneric*], K. Šīmans [*K. Schiemann*] un E. Juhāss [*E. Juhász*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 11. novembrī,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Arthur Andersen & Co. Accountants c.s.* vārdā — R. Foss [*R. Vos*] un P. J. B. H. Shreifers [*P. J. B. G. Schrijver*], *advocaten*,

— Nīderlandes valdības vārdā — H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un N. A. J. Bels [*N. A. J. Bel*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — R. Liāls [*R. Lyal*] un A. Veimārs [*A. Weimar*], kā arī L. Strēma-van Līra [*L. Ström-van Lier*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 12. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz 13. panta B daļas a) punkta interpretāciju Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā

saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Sestā direktīva").

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvu, kas uzsākta sakarā ar *Staatssecretaris van Financiën* (Nīderlandes valsts sekretāra finanšu jautājumos) atteikumu atbrīvot no pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā — "PVN") "*back office*" darbības, ko dzīvības apdrošināšanas nozarē veic sabiedrība *Arthur Andersen & Co. Accountants c.s.* (turpmāk tekstā — "atbildētāja").

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Atbilstoši Sestās direktīvas 4. panta 1. punktam nodokļa maksātājs ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru šī paša panta 2. punktā norādītu saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa un rezultāta.

4 Tā paša panta 4. punktā ir paredzēts, ka vārda "patstāvīgi" lietojums 1. punktā atbrīvo no nodokļa nodarbinātas un citas personas, ciktāl tās ar darba devēju saista darba līgums vai jebkādas citas juridiskas saites, kas rada darba devēja un darba ņēmēja attiecības saistībā ar darba apstākļiem, atalgojumu un darba devēja atbildību.

5 Sestās direktīvas 13. panta B daļa nosaka:

"Ciktāl tas nav pretrunā ar citiem Kopienas noteikumiem, dalībvalstis atbrīvo turpmāk minētās darbības atbilstīgi noteikumiem, ko tās pieņem, lai nodrošinātu pareizu un godīgu šo atbrīvojumu piemērošanu un lai nepieļautu nekādu nodokļu nemaksāšanu, apiešanu vai ļaunprātīgu izmantošanu:

a) apdrošināšanas un pārapdrošināšanas darījumus, ieskaitot saistītus pakalpojumus, ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti.

[..]"

6 2. pants Padomes 1976. gada 13. decembra Direktīvā 77/92/EEK par pasākumiem, lai veicinātu uzņēmējdarbības veikšanas brīvības un pakalpojumu sniegšanas brīvības efektīvu īstenošanu apdrošināšanas aģentu un brokeru darbības jomā (*ex ISIC Group 630*), un jo īpaši par pārejas posma pasākumiem attiecībā uz šo darbības jomu (OV 1977, L 26, 14. lpp.), redakcijā, kas bija spēkā laikā, kad iestājās faktiskie apstākļi, paredzēja:

"1. Direktīvu piemēro šādām darbībām, kas ietvertas Uzņēmējdarbības brīvības ierobežojumu atcelšanas vispārējās programmas III pielikuma *ex ISIC Group 630*:

a) tādu personu profesionālā darbība, kuras, pilnīgi brīvi izvēloties uzņēmumu, saved kopā, ar mērķi apdrošināt vai pārapdrošināt, personas, kas vēlas saņemt apdrošināšanu vai pārapdrošināšanu, un apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas uzņēmumus, veic sagatavošanas darbu apdrošināšanas vai pārapdrošināšanas

līgumu noslēgšanai un, vajadzības gadījumā, piedalās šādu līgumu izpildē un veikšanā, jo īpaši prasības gadījumā [jo īpaši, ja iestājas apdrošināšanas gadījums];

b) tādu personu profesionālā darbība, kurām vairākos līgumos ir uzdots vai kuras ir pilnvarotas rīkoties viena vai vairāku apdrošināšanas uzņēmumu vārdā un uzdevumā vai tikai uzdevumā, ievadot, ierosinot un veicot sagatavošanas darbu apdrošināšanas līgumu slēgšanai vai slēdzot apdrošināšanas līgumus, vai piedaloties šādu līgumu izpildē un veikšanā, jo īpaši prasības gadījumā [jo īpaši, ja iestājas apdrošināšanas gadījums];

[..].

2. Šo direktīvu jo īpaši piemēro darbībām, ko dalībvalstīs parasti raksturo šādi:

[..]

b) šā panta 1. panta [1. punkta] b) apakšpunktā minētās darbības:

[..]

— Nīderlandē:

— *Gevolmachtigd agent,*

— *Verzekeringsagent*

[..]."

Valsts tiesiskais regulējums

7 *Wet op de omzetbelasting 1968* (1968. gada likuma par apgrozījuma nodokli) 11. pants paredz:

"1. Apstākļos, ko vispārēja pasākumā veidā nosaka pārvaldes iestāde, no [šī] nodokļa ir atbrīvot[a]:

[..]

k) apdrošināšana un pakalpojumi, ko veic apdrošināšanas aģenti."

Prāvas rašanās fakti un prejudiciālais jautājums

8 Laikā, kad iestājās faktiskie apstākļi pamata lietā, atbildētāja, kas izveidota Roterdamā (Nīderlande), bija saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibināta [privāta] sabiedrība, kuras nosaukums bija *Andersen Consulting Management Consultants* (turpmāk tekstā — "*ACMC*").

9 1997. gada 26. maijā *Royal Nederland Verzekeringsgroep NV, Universal Leven NV* (turpmāk tekstā — "*UL*"), sabiedrība, kas, pateicoties apdrošināšanas aģentiem,

aktīvi darbojas dzīvības apdrošināšanas tirgū, noslēdza sadarbības līgumu ar *ACMC*, kurā bija paredzēts, ka pēdējā *UL* uzdevumā veic dažādas darbības, kas šajā līgumā atzītas par "*back office*" darbībām. *ACMC* uzticēja minēto darbību izpildi savai nodaļai *Accenture Insurance Services* (turpmāk tekstā — "*AIS*"), kas atrodas tajā pašā ēkā, kur *UL*.

10 Rīkojumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu attiecīgās "*back office*" darbības ir raksturotas šādi: apdrošināšanas pieteikumu pieņemšana, līgumu un tarifu grozījumu izskatīšana, polišu izdošana, pārvaldība un atcelšana, apdrošināšanas gadījumu pārvaldība, starpniecības atlīdzības (komisijas) noteikšana un izmaksa apdrošināšanas aģentiem, informācijas tehnoloģijas organizēšana un pārvaldība, informācijas sniegšana *UL* un apdrošināšanas aģentiem, ziņojumu sagatavošana apdrošināšanas ņēmējiem un trešām personām, piemēram, *Fiscale Inlichtingen- en Opsporingsdienst* (Nodokļu informācijas un inspekcijas dienests). Ja informācija, ko sniedzis apdrošināšanas pieteikuma iesniedzējs, liecina, ka nepieciešams veikt medicīnisku pārbaudi, tad lēmumu uzņemties risku pieņem *UL*, bet pretējā gadījumā šo lēmumu pieņem *ACMC*, un tas ir saistošs *UL*. *AIS* ir atbildīgs gandrīz par visu saziņu ar apdrošināšanas aģentiem.

11 *UL* rīcībā ir darbinieki, kas atbilst 2,9 pilnām darba slodzēm (turpmāk tekstā — "PDS"), kamēr *AIS* "*back office*" darbības veic 17 PDS. *AIS* darbiniekiem ir izglītība dzīvības apdrošināšanā.

12 Sadarbības līgums paredz divu komiteju, proti "Review Committee" un "Operating Committee" izveidi, kuru sastāvā ir *UL* un *ACMC* pārstāvji un kuru uzdevums ir izvērtēt *UL* un *ACMC* sadarbību, raudzīties, lai tiktu ievēroti sadarbības noteikumi, plānot "*back office*" darbības, apspriest apdrošināšanas attīstības virzienus un to ietekmi uz šīm darbībām, kā arī izšķirt iespējamos strīdus, kas attiecas uz minēto līgumu. Līgums paredz "Service manager" un "Operational manager" iecelšanu, kuru uzdevums ir nodrošināt *UL* un *AIS* ikdienas sadarbību, lai garantētu "*back office*"

darbību efektivitāti. Līgumā ir ietverta ekskluzivitātes klauzula, saskaņā ar kuru *ACMC* ir aizliegts attiecībā uz trešām personām veikt "*back office*" darbības, kas pielīdzināmas darbībām, ko *ACMC* veic *UL* labā. Saistībā ar šīm "*back office*" darbībām līgumā ir paredzēta atlīdzība, ko aprēķina pēc izpildāmo apdrošināšanas līgumu kopuma un iekasētajām prēmijām, kā arī minimālā atlīdzība.

13 Deklarācijā par 1998. gada septembri atbildētāja norādīja, ka ir samaksājusi apgrozījuma nodokli NLG 10 000 apmērā. Šī summa atbilst atlikumam, kas vienāds ar starpību, no vienas puses, starp apgrozījuma nodokli, kuru nosaka pēc atlīdzības, kas aprēķināta *UL* par "*back office*" darbībām, kas veiktas minētajā laika posmā, un, no otras puses, apgrozījuma nodokli, kuru atskaita šajā postenī.

14 Uzskatot, ka par "*back office*" darbībām, kas tiek veiktas *UL* labā, apgrozījuma nodoklis nav jāmaksā, atbildētāja vērsās pie kompetentā inspektora ar mērķi saņemt atpakaļ NLG 10 000; šajā jautājumā atbildētājai tika atteikts. Atbildētāja cēla prasību pret šo atteikumu *Gerechtshof te 's-Gravenhage* [Hāgas Apelācijas tiesā] (Nīderlande), kas 2001. gada 23. oktobra spriedumā apmierināja atbildētājas prasību. Šī tiesa atzina, ka *UL* un *ACMC* sadarbības nolūks ir bijis apvienot abu sabiedrību pieredzi vienotam mērķim, tas ir, kopīgi vadīt apdrošināšanas uzņēmumu. Tādējādi, pēc minētās tiesas uzskatiem, darbības, ko *ACMC* veic *UL* labā, nevar aplūkot kā saimniecisku pakalpojumu sniegšanu, uz ko attiecas apgrozījuma nodoklis.

15 Nīderlandes valsts sekretārs finanšu jautājumos iesniedza kasācijas sūdzību par *Gerechtshof te 's-Gravenhage* spriedumu *Hoge Raad der Nederlanden* [Nīderlandes Augstākajā tiesā]. Atbildētāja iesniedza pretsūdzību.

16 *Hoge Raad der Nederlanden* uzskata, ka uz apstrīdētajām darbībām nevar attiecināt atbrīvojumu no PVN kā uz apdrošināšanas darbībām. Šajā sakarā tā norāda, ka, pirmkārt, no lietas materiāliem un *Gerechtshof te 's-Gravenhage* secinājumiem izriet, ka *UL* viena pati uzņemas risku, kas saistīts ar apdrošināšanas darbību veikšanu, un, otrkārt, apdrošināšanas līgumi tiek parakstīti *UL*, nevis *ACMC* vārdā.

17 Turpretim *Hoge Raad der Nederlanden* izvirza jautājumu par to, kā jāsaprot jēdziens "pakalpojum[i], ko veic apdrošināšanas aģents" Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punkta nozīmē. Tā atzīst, ka atsevišķu pazīmju, kas raksturo šo jēdzienu, piemēram, obligāta tieša saikne starp nodokļu maksātāju un apdrošinātajiem, šajā gadījumā trūkst. Tomēr *Hoge Raad der Nederlanden* piebilst, ka apstrīdētās darbības veido ar apdrošināšanas darījumiem saistītus pakalpojumus, kuros *ACMC* lielā mērā iesaistās kā starpnieks. Kā norāda minētā tiesa, *ACMC* vispirms patstāvīgi darbojas kā starpnieks starp apdrošināšanas aģentiem un *UL*, izskatot apdrošināšanas pieteikumus, ko *ACMC* nosūtījis *UL*, un visbiežāk tos noformējot *UL* vārdā, un tad — kā starpnieks starp *UL* un apdrošināšanas ņēmējiem — *UL* vārdā vēršoties pie minētajiem apdrošināšanas ņēmējiem līguma darbības laikā un tā laušanas gadījumā.

18 Šādos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai gadījumā, ja nodokļu maksātājs ar (dzīvības) apdrošināšanas sabiedrību noslēdz tādu līgumu, kāds ir līgums starp *ACMC* un *UL*, kas paredz, ka minētais nodokļu

maksātājs par zināmu atlīdzību un ar apdrošināšanas jomā diplomētu un pieredzējušu darbinieku palīdzību veiks lielāko daļu faktisko darbību, kuras saistītas ar apdrošināšanas darījumiem — to skaitā neapšaubāmi pieņems tādus lēmumus, kas apdrošināšanas sabiedrībai ir saistoši attiecībā uz līgumu slēgšanu un apdrošināšanas aģentiem un — attiecīgā gadījumā — uz līgumu uzskaiti, kas noslēgti ar apdrošinātajiem, ja apdrošināšanas līgumi tiek slēgti apdrošināšanas sabiedrības vārdā un tā uzņemas ar tiem saistīto risku — tad darbības, kuras minētais nodokļu maksātājs veic, pildot šo līgumu, ietilpst jēdzienā "ar šiem darījumiem saistīt[i] pakalpojum[i], ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti", kurš paredzēts Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punktā?"

19 2004. gada 5. janvāra vēstulē iesniedzējtiesa jautāja lietas dalībniekiem, vai tie uzskata, ka Tiesas 2003. gada 20. novembra spriedums lietā C-8/01 *Taksatorringen* (*Recueil*, I-13711. lpp.) ir pamats atsaukt prejudiciālo jautājumu. 2004. gada 11. februāra vēstulē, uzklausījusi lietas dalībnieku viedokļus šajā jautājumā, iesniedzējtiesa norādīja, ka lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu tā atstāj spēkā.

Par prejudiciālo jautājumu

20 Vispirms jānoraida atbildētājas rakstveida apsvērumos ietvertais apgalvojums, ka starp *ACMC* un *UL* pastāv pakļautības attiecības, kas izslēdz iespēju apstrīdētajām darbībām piemērot PVN atbilstoši Sestās direktīvas 4. panta 4. punktam.

21 Šajā normā minētie jēdzieni "nodarbināta persona" ["darbinieks"] un "darba devējs" liecina, ka nodokļi netiek piemēroti sakarā ar darba tiesiskajām attiecībām, kādu starp *ACMC* un *UL* acīmredzami nav.

22 Turklāt, kā izklāstīts nolēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu un ko atbildētāja nav apstrīdējusi, *ACMC* nav nekādu līgumisku attiecību ar apdrošināšanas ņēmējiem, jo apdrošināšanas līgumi ir parakstīti *UIL* vārdā. Tāpēc iesniedzējtiesa pamatoti uzskata, ka *ACMC* darbības nav apdrošināšanas darījumi Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punkta nozīmē (šajā sakarā skat. 2001. gada 8. marta spriedumu lietā C-240/99 *Skandia*, *Recueil*, I-1951. lpp., 41. un 43. punkts).

23 Tādēļ Tiesai šajā lietā tiek lūgts interpretēt tikai jēdzienu "ar šiem apdrošināšanas darījumiem saistīt[i] pakalpojum[i], ko veic apdrošināšanas mākleri un apdrošināšanas aģenti", kurš paredzēts Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punktā, un precizēt, vai šis jēdziens, kas minētajā direktīvā nav definēts, ietver tādas darbības, par kādām ir pamata prāva.

24 Jāatgādina, ka termini, kas lietoti, lai raksturotu atbrīvojumus, kuri noteikti Sestās direktīvas 13. pantā, ir interpretējami šauri, jo šie atbrīvojumi ir atkāpe no vispārējā principa, ka PVN tiek piemērots katram pakalpojumam, ko nodokļu maksātājs sniedz par atlīdzību (iepriekš minētie spriedumi lietā *Skandia*, 32. punkts, un *Taksatorringen*, 36. punkts).

25 Tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka minētie atbrīvojumi Kopienu tiesībās ir neatkarīgi jēdzieni, kuru mērķis ir novērst atšķirības PVN režīma piemērošanā dažādās dalībvalstīs un attiecībā uz kuriem ir jāaplūko kopējā PVN sistēma (iepriekš minētais spriedums lietā *Skandia*, 23. punkts).

26 Šajā gadījumā atbildētāja uzsver to, ka sabiedrības *AIS* darbiniekiem, kurai *ACMC* bija uzticējis apstrīdētās darbības, ir pieredze dzīvības apdrošināšanas jomā un ka minētās darbības ir saistītas ar apdrošināšanas darījumiem.

27 Tomēr, kā atbildētāja pati atzina tiesas sēdē, ar šiem diviem elementiem nepietiek, lai *ACMC* uzskatītu par apdrošināšanas aģentu. Ir jāpārbauda arī tas, vai apstrīdētās darbības atbilst apdrošināšanas aģenta darbībām.

28 Atbildētāja apgalvo, ka šajā gadījumā tā ir. Tā piebilst, ka *ACMC* ir tiesiskas attiecības gan ar apdrošinātāju — *UL*, gan ar apdrošināšanas ņēmējiem un labuma guvējiem.

29 Šajā sakarā jāmin, ka saskaņā ar norādēm, kas sniegtas nolēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu, *ACMC*, veicot darbības, saista ekskluzivitātes klauzula *UL* labā (skat. šī sprieduma 12. punktu). Tātad *ACMC* nav izvēles brīvības, kāda piemīt apdrošinātājam, kas raksturīga profesionālajai darbībai, kura izklāstīta Direktīvas 77/92 2. panta 1. punkta a) apakšpunktā un kura atbilst apdrošināšanas mākslera darbībai.

30 Atbildētāja norāda, ka *ACMC* darbības ir identiskas *"gevolmachtigd agent"* (pilnvarota aģenta) darbībām, kas minētas Direktīvas 77/92 2. panta 2. punkta b) apakšpunktā; minētā panta 1. punkta b) apakšpunktā raksturotas šīs darbības. Tiesas sēdē atbildētāja vērsa uzmanību uz to, ka *ACMC*, gan parakstot līgumu, gan to pildot, spēja radīt *UL* saistības pret apdrošināšanas ņēmējiem un labuma guvējiem.

31 Šajā sakarā jāatgādina, ka attiecībā uz Sesto direktīvu ir nospriests, ka profesionālā darbība, kas raksturota Direktīvas 77/92 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā, "ietver pilnvaras radīt apdrošinātājam saistības pret apdrošināto, kam iestājies apdrošināšanas gadījums" (iepriekš minētais spriedums lietā *Taksatorringen*, 45. punkts).

32 Tomēr, kā secinājumu 31. punktā uzsver ģenerāladvokāts, no šīs judikatūras nevar secināt, ka spēja radīt saistības apdrošinātājam ir noteicošais kritērijs, lai atzītu apdrošināšanas aģenta statusu Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punkta nozīmē. Šī statusa atzīšana liek aplūkot apstrīdēto darbību saturu.

33 Šajā sakarā, neatkarīgi no tā, vai saistībā ar šīm darbībām *ACMC* vienlaikus ir tiesiskas attiecības ar apdrošinātāju un apdrošināšanas ņēmējiem — judikatūrā šāda prasība ir izvirzīta apdrošināšanas aģenta statusa atzīšanai (iepriekš minētais spriedums lietā *Taksatorringen*, 44. punkts) — no norādēm, kas sniegtas nolēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu un ko atbildētāja precizējusi rakstveida apsvērumos, *ACMC* uzdevumi ir izskatīt apdrošināšanas pieteikumus, novērtēt apdrošināmos riskus, izvērtēt nepieciešamību noteikt medicīnisku pārbaudi, lemt par to, vai uzņemties risku, ja šāda pārbaude nešķiet vajadzīga, izdot apdrošināšanas polises, veikt to pārvaldību un atcelt tās, kā arī izskatīt līgumu un tarifu grozījumus, iekasēt prēmijas, veikt apdrošināšanas gadījumu pārvaldību, noteikt un izmaksāt starpniecības atlīdzību (komisiju) apdrošināšanas aģentiem un nodrošināt saziņas uzskaiti ar apdrošināšanas aģentiem, lemt par pārapdrošināšanas jautājumiem un sniegt informāciju apdrošināšanas ņēmējiem, kā arī apdrošināšanas aģentiem, tāpat arī citām ieinteresētajām personām, piemēram, nodokļu iestādēm.

34 Ņemot vērā šīs norādes, nākas atzīt, ka, lai gan pakalpojumi, ko *ACMC* sniedz *UL* — kas nav apdrošināšanas darījumi Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punkta nozīmē (skat. šī sprieduma 22. punktu) — ir būtiski apdrošināšanas sabiedrības darbībā, tomēr tie nav pakalpojumi, kas raksturīgi apdrošināšanas aģentam.

35 Minētajiem pakalpojumiem ir sava specifika, piemēram, attiecībā uz starpniecības atlīdzības (komisijas) noteikšanu un izmaksu apdrošināšanas aģentiem, saziņas uzturēšanu ar apdrošināšanas aģentiem, ar pārapdrošināšanu saistīto jautājumu pārvaldību, kā arī informācijas sniegšanu apdrošināšanas aģentiem un nodokļu administrācijai, kas acīmredzami neietilpst apdrošināšanas aģenta darbībā.

36 Turklāt, kā Eiropas Kopienu Komisija uzsvēra rakstveida apsvērumos un kā ģenerāladvokāts norāda secinājumu 32. punktā, apdrošināšanas aģenta uzdevumu būtisko aspektu, piemēram, potenciālo apdrošināšanas ņēmēju meklēšanas un starpniecības attiecību nodibināšanā ar apdrošinātāju šajā gadījumā nav. No rīkojuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet — un atbildētāja to neapstrīd —, ka *ACMC* iesaistās, tikai sākot ar apdrošināšanas pieteikumu izskatīšanu, ko *ACMC* nosūta apdrošināšanas aģenti, ar kuru palīdzību *UL* veic Nīderlandes dzīvības apdrošināšanas tirgus izpēti.

37 Kā Komisija apgalvoja rakstveida apsvērumos un tiesas sēdē, sadarbības līgums, kas noslēgts starp *ACMC* un *UL*, ir jāaplūko kā apakšuzņēmuma līgums, saskaņā ar kuru *ACMC* nodod *UL* rīcībā cilvēkresursus un administratīvos līdzekļus, kā *UL* trūkst, tāpat *ACMC* sniedz *UL* virkni pakalpojumu, lai palīdzētu izpildīt uzdevumus, kas

raksturīgi apdrošinātāja darbībai. Šajā sakarā, ņemot vērā iesniedzējtiesas precizējumus, ir svarīgi norādīt, ka *UL* darbinieki atbilst tikai 2,9 pilnām darba slodzēm, kamēr *AIS* "*back office*" darbības veic 17 PDS, un ka *AIS* un *UL* darbinieki kopīgi strādā vienā ēkā.

38 Tādējādi pakalpojumi, ko *ACMC* sniedz *UL*, ir jāaplūko kā sadarbības forma, kuras mērķis ir par samaksu palīdzēt *UL* veikt darbības, kuras principā jāuzņemas *UL*, vienlaikus neesot līgumiskās attiecībās ar apdrošinātajiem. Šādas darbības atbilst daļai *UL* darbību, nevis pakalpojumiem, ko sniedz apdrošināšanas aģents (pēc analoģijas skat. 2001. gada 13. decembra spriedumu lietā C-235/00 *CSC Financial Services*, *Recueil*, I-10237. lpp., 40. punkts).

39 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz uzdoto prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Sestās direktīvas 13. panta B daļas a) punkts ir interpretējams tādā veidā, ka "*back office*" darbības, kas izpaužas, par samaksu sniedzot pakalpojumus apdrošināšanas uzņēmumam, nav ar apdrošināšanas darījumiem saistīti pakalpojumi, ko veic apdrošināšanas mākleris vai apdrošināšanas aģents minētās normas nozīmē.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, ko izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies sakarā ar apsvērumu iesniegšanu Tiesai, izņemot tādus izdevumus, kas radušies lietas dalībniekiem, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

13. panta B daļas a) punkts Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, ir interpretējams tādā veidā, ka *"back office"* darbības, kas izpaužas, par samaksu sniedzot pakalpojumus apdrošināšanas uzņēmumam, nav ar apdrošināšanas darījumiem saistīti pakalpojumi, ko veic apdrošināšanas mākleris vai apdrošināšanas aģents minētās normas nozīmē.

[Paraksti]